

Kniha Daniel – číslo tridsaťpäť

Odhaľovanie prorockého rámca: poznanie Williama Millera a tri pustošiace mocnosti vedúce k Armagedonu

Jeff Pippenger

2023-12-30

V „čase konca“, v roku 1798, bola odpečatená kniha Daniel, a konkrétnejšie videnie predstavené pri rieke Ulai. Toto videnie oznamovalo začiatok vyšetrujúceho súdu 22. októbra 1844. Veršom, ktorý sa stal základom tejto pravdy, je Daniel 8,14. William Miller, posol vyvolený na to, aby rozpoznal odpečatenie tohto posolstva, nikdy úplne neporozumel všetkým pravdám spojeným s týmto videním, no vykonal dielo, ktoré mu bolo zverené.

Keď Miller začal svoje štúdium prorockého slova, dospel k porozumeniu určitých pravidiel prorockého výkladu, ktoré boli rozpoznané a ustanovené v rámci Biblie. Tieto pravidlá sa zakódovali a boli označené ako Výkladové pravidlá Williama Millera. Tieto pravidlá sú schválené vnuknutím a označené ako pravidlá, ktoré budú používať tí, čo ohlásia začiatok výkonného súdu pri nedeľnom zákone. Miller dosvedčil, že svoje štúdium Biblie začal na začiatku Biblie a pokračoval ďalej iba natoľko, nakoľko rozumel tomu, čo práve skúmal. Z tohto prístupu je ľahké vidieť, prečo prvým časovým proroctvom, ktoré Miller rozpoznal a ktoré sa týkalo posolstva, o ktorom mal určiť, že sa naplnilo v roku 1844, bolo „sedem časov“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly.

Vnuknutie nás poučuje, že anjel Gabriel spolu s ďalšími svätými anjelmi usmerňoval myseľ Millera, tak ako Gabriel usmerňoval mysle Daniela, Jána Zjavovateľa a všetkých prorokov Biblie, lebo Gabriel dostal úlohu, ktorú satan prepadol. Gabrielova úloha bola znázornená v satanovom prvom mene, Lucifer, čo znamená nositeľ svetla. Gabriel priniesol Millerovi prorocké svetlo a on v poslušnosti voči tomuto svetlu predložil posolstvo, ktoré oznamovalo začatie predadventného vyšetrujúceho súdu 22. októbra 1844.

Spätný pohľad umožňuje tým, ktorí chcú porozumieť dielu Williama Millera, rozpoznať, že mu boli dané určité vhlady do prorockého slova, ktoré sa stali kľúčmi pre jeho prácu pri skladaní posolstva o blížiacom sa súde. Jedným z týchto kľúčov bolo jeho rozpoznanie, že deň v prorockej aplikácii predstavuje rok. Ďalším bola prorocká štruktúra, ktorú použil na umiestnenie a zosúladenie línií proroctva, ktoré objavil. Táto štruktúra bola založená na dvoch satanských mocnostiach, ktoré privádzali spustošenie na Boží ľud a Božiu svätýňu. Všetky Millerove objavy boli zasadené do prorockej štruktúry, ktorá predstavovala dejiny pohanstva, po ktorých nasledovalo pápežstvo, pričom obe po sebe idúc trvalo pošliapovali Božiu svätýňu i Boží ľud od čias starovekého Izraela až do druhého príchodu Krista.

Táto prorocká štruktúra mu umožnila presne určiť každú pravdu potrebnú na ustanovenie 22. októbra 1844 ako začiatku súdu. Táto pravda však bola obmedzená, lebo v prorockých dejinách nemohol vidieť tretiu prenasledujúcu mocnosť, ktorá nasledovala po pohanstve a pápežstve.

Nebolo potrebné, aby túto pravdu videl, lebo jeho úlohou bolo oznámiť 22. október 1844 a svetlo o tretej prenasledujúcej mocnosti malo byť odpečatené po tomto dátume.

V súvislosti s tým, že svoje prorocké porozumenia usporiadal na základe štruktúry dvoch pustošiacich mocností, pohanského Ríma, po ktorom nasledoval pápežský Rím, zastával názor, že výraz prekladaný v knihe Daniel ako „ustavičná obeť“ bol symbolom pohanstva a/alebo pohanského Ríma. Slovo „tamid“, prekladané ako „ustavičná obeť“, Daniel používa päťkrát. Vždy sa vyskytuje v spojení so symbolom, o ktorom Miller správne chápal, že predstavuje pápežstvo. Symbol pápežstva, ktorý sa vždy objavuje v spojení s „ustavičnou obeťou“, je znázornený dvoma symbolmi. Nech je to akokoľvek, tieto dva symboly pápežskej moci oba označujú pápežstvo, avšak napriek tomu, keď Daniel použil slovo „tamid“, ktoré sa prekladá ako „ustavičná obeť“, vždy bolo použité spolu so symbolom pápežstva a pred ním. Millerovo chápanie „ustavičnej obete“ v knihe Daniel sa stalo základom štruktúry, ktorú videl ako založenú na dvoch pustošiacich mocnostiach: pohanstve, po ktorom nasledovalo pápežstvo. Millerovo stotožnenie „ustavičnej obete“ s pohanstvom v knihe Daniel bolo predurčené stať sa veľkým sporom v adventizme, počnúc druhou generáciou adventizmu, ktorá sa začala v roku 1888.

Prvou prorockou pravdou, ktorú Miller objavil a ktorá bola súčasťou porozumenia 22. októbra 1844, bolo „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť, a bola to prvá z Millerových ustanovených právd, ktorá bola v roku 1863 odmietnutá. Toto odmietnutie začalo prvú generáciu adventizmu, keď začali blúdiť púšťou Laodicey. Druhá generácia sa začala na Generálnej konferencii v Minneapolise v roku 1888 a po vzbure, ku ktorej tam došlo, sa v roku 1901 začalo satanské dielo odmietania Millerovho označenia „ustavičnej“ za pohanstvo. Správne porozumenie „ustavičnej“ nebolo úplne odložené bokom až do smrti prorokyne, ktorá označila, že názor presadzovaný v opozícii voči Millerovmu správne chápaniu „ustavičnej“ bol prinesený „anjelmi, ktorí boli vyhnaní z neba“. K úplnému odmietnutiu došlo v tretej generácii okolo roku 1931. Tretia generácia sa začala vydaním knihy W. W. Prescottov s názvom The Doctrine of Christ, tesne po Biblickej konferencii v roku 1919. V roku 1919 sa začala tretia generácia a pokračovala až do vydania knihy Questions on Doctrine v roku 1957.

Keď bolo Millerovo dielo ustanovené a zreteľne vyložené na dvoch tabuľách Habakuka (na priekopníckych mapách z rokov 1843 a 1850), Pán potom začal odhaľovať pravdu, že existuje ešte ďalšia, tretia, pustošiacia mocnosť, ktorá bude nasledovať po pohanstve a pápežstve a ktorá bude tiež prenasledovať Boží ľud.

„Prostredníctvom pohanstva a potom prostredníctvom pápežstva Satan po mnoho storočí uplatňoval svoju moc v snahe vymazať z povrchu zeme Božích verných svedkov. Pohanovia i pápeženci boli podnecovaní tým istým dračím duchom. Líšili sa iba v tom, že pápežstvo, predstierajúc službu Bohu, bolo nebezpečnejším a krutejším nepriateľom. Prostredníctvom rímskeho katolicizmu Satan priviedol svet do zajatia. Vyznávajúca Božia cirkev bola strhnutá do radov tohto bludu a viac než tisíc rokov Boží ľud trpel pod hnevom draka. A keď pápežstvo, zbavené svojej sily, bolo prinútené prestať s prenasledovaním, Ján uzrel novú mocnosť, ktorá vystupovala, aby opakovala hlas draka a pokračovala v tom istom krutom a rúhavom diele. Táto mocnosť, posledná, ktorá má viesť vojnu proti cirkvi a Božiemu zákonu, bola znázornená

šelmou s baránkovými rohmi. Šelmy, ktoré jej predchádzali, vystúpili z mora, no táto vychádzala zo zeme, čo predstavuje pokojný vzostup národa, ktorý je týmto symbolizovaný. „Dva rohy podobné baránkovým“ výstižne predstavujú charakter vlády Spojených štátov, ako je vyjadrený v jej dvoch základných princípoch, republikánstve a protestantizme. Tieto princípy sú tajomstvom našej moci a prosperity ako národa. Tí, ktorí ako prví našli útočisko na brehoch Ameriky, sa radovali, že dosiahli krajinu slobodnú od pyšných nárokov pápeženstva a tyranie kráľovskej vlády. Rozhodli sa vybudovať vládu na širokom základe občianskej a náboženskej slobody.“ Signs of the Times, 1. novembra 1899.

Miller nemohol vidieť tretiu prenasledujúcu moc, a z tohto dôvodu bola jeho stavba neúplná, hoci dokonale prispôbená na splnenie jeho diela. Sestra Whiteová označuje Millera za Bohom vyvoleného posla, že vo svojom diele bol predobrazený Eliášom a Jánom Krstiteľom, vo svojom povolaní k tomuto dielu Elizeom a vo svojej smrti Mojžišom. Málokto v posvätných dejinách podnietil taký výklad, ktorý hovorí, že anjeli čakajú pri jeho hrobe, aby ho vzkriesili; avšak takýto výklad sa vzťahuje na Millera. Skutočnosť, že jeho dielo bolo obmedzené dejinami, v ktorých bol vzbudený, nie je o Millerovi nijakým znevažujúcim výrok, ale jednoducho nevyhnutnosťou, ktorú treba uznať, ak sa má jeho dielo posudzovať v pravom svetle Božieho prorockého Slova.

Miller dostal osobitné anjelské usmernenie, ktoré mu umožnilo vytvoriť prorocký rámec založený na dvoch pustošiacich mocnostiach: pohanstve, po ktorom nasledovalo pápežstvo. Z tohto dôvodu Miller nesprávne porozumel prorockým, ktoré označovali dejiny za spustošením spôsobeným týmito dvoma mocnosťami. No nijaké z týchto nesprávnych porozumení sa nedostalo na dve posvätné Habakukove tabule, kde boli v grafickej podobe znázornené základy vybudované prostredníctvom Millerovho diela. Preto mohla inšpirácia o grafe z roku 1843 zaznamenať, že bol usmernený rukou Pánovou.

„Pán mi ukázal, že mapa z roku 1843 bola usmernená jeho rukou a že nijaká jej časť nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých číslach a zakrývala ju, takže ju nik nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.

„Potom som v súvislosti s ‚každodennou službou‘ videla, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správne chápanie tejto veci tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní ‚každodennej služby‘; ale od roku 1844 boli v zmätku prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Pravdy zhromaždené Millerom na pokyn anjelov boli vedené Pánom a v rámci potvrdenia mapy z roku 1843 inšpirácia zahŕňala, že Millerovo chápanie, podľa ktorého „ustavičné“ predstavovalo pohanstvo, bolo správne. Hebrejské slovo „tamid“, prekladané ako „ustavičné“, sa v knihe Daniel vyskytuje päťkrát a vždy predstavuje vzťah medzi dvoma pustošiacimi mocnosťami: pohanstvom, po ktorom nasleduje pápežstvo.

Millerovo chápanie „ustavičnej“ ako symbolu pohanstva bolo v prorockom rámci, ktorý používal, absolútne nevyhnutné, lebo postupný vzťah pohanstva, po ktorom nasledovalo pápežstvo, sa stal jeho východiskovým bodom pri zosúladovaní všetkých prorockiev, ktorým bol vedený

porozumieť.

V „čase konca“, v roku 1798, bola kniha Daniel odpečatená a hlavným textom, ktorý sestra Whiteová označila za „ústredný stĺp“ a „základ“ adventného hnutia, bol Daniel 8,14.

„Textom Písma, ktorý bol nad všetky ostatné zároveň základom i ústredným pilierom adventnej viery, bolo vyhlásenie: ‚Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená.‘ [Daniel 8:14.]“ The Great Controversy, 409.

Štrnásť verš je odpoveďou na trinásť verš a táto odpoveď je bez kontextu otázky bezvýznamná.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o prestúpení spustošenia, ktoré vydáva na pošliapanie tak svätyňu, ako aj zástup? A povedal mi: Až do dvetisíc trisťoch večerov a rán; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8, 13. 14.

Tieto dva verše sú symbolom nárastu poznania, ktorý vznikol, keď bola kniha Daniela odpečatená „v čase konca“, v roku 1798. Trinásť verš označuje dve pustošiace mocnosti, na ktorých Miller založil svoj prorocký model. Miller v trinástom verši stotožnil „ustavičnú obeť“ s pohanstvom a „prestúpenie spustošenia“ s pápežstvom. Je dôležité uvedomiť si, že prorocký model, ktorý anjeli viedli Millera rozpoznať, je označený v týchto dvoch veršoch, ktoré predstavujú nárast poznania, jenž vstúpil do dejín v roku 1798. Millerovi však nebolo dané uvidieť ďalšiu mocnosť, ktorá mala vstúpiť na prorockú scénu a prenasledovať Boží ľud.

„Videla som, že šelma s dvoma rohmi mala dračie ústa a že jej moc bola v jej hlave, a že nariadenie vyjde z jej úst. Potom som videla Matku smilnic; že matka nebola dcéry, ale od nich oddelená a odlišná. Mala svoj deň, a ten pominul, a jej dcéry, protestantské sekty, boli ďalšie, ktoré vystúpili na scénu a prejavili tú istú myseľ, akú mala matka, keď prenasledovala svätých. Videla som, že ako moc matky upadala, dcéry rástli, a čoskoro budú vykonávať moc, ktorú kedysi vykonávala matka.“ Spalding and Magan, 1.

Millerova neschopnosť vidieť tretiu moc ho prinútila vyvodiť závery, ktoré boli jednoducho nesprávne. Miller stotožnil morskú šelmu zo Zjavenia trinástej kapitoly s pohanským Rímom a zemskú šelmu s pápežským Rímom. Jeho výklad sedemnásť kapitoly Zjavenia bol takisto chybný pre jeho neschopnosť rozpoznať prorocké dejiny, ktoré siahali za druhú pustošiacu moc pápežstva. Z tohto dôvodu, keď Miller v Danielovom proroctve určoval rímsku moc, pristupoval k nej ako k jednej moci, ktorá prišla v dvoch fázach. To bolo a je správne použitie, ale zabránilo mu to chápať kráľovstvá biblického proroctva ako čokoľvek, čo by presahovalo štvrté kráľovstvo predstavované Rímom. Videl a určil, že štvrté kráľovstvo Ríma malo dve fázy, znázornené ako pohanský Rím a pápežský Rím, no nedokázal vidieť, že pápežský Rím bol aj piatym kráľovstvom, po ktorom malo nasledovať šieste kráľovstvo.

V druhej kapitole Daniela milleriti spojili prvky piateho kráľovstva biblického proroctva so štvrtým kráľovstvom. Na základnej úrovni bola ich aplikácia správna, no neúplná, lebo prvý odkaz na kráľovstvá biblického proroctva sa musí zhodovať s posledným odkazom na kráľovstvá biblického proroctva, pretože Ježiš ako Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec prostredníctvom

začiatku. Neschopnosť rozlíšiť dve po sebe nasledujúce kráľovstvá spôsobila, že pre Millera bolo nemožné rozpoznať, že dvanásta kapitola Zjavenia označuje pohanstvo (draka), morskú šelmu trinástej kapitoly Zjavenia ako pápežstvo (šelmu) a zemskú šelmu trinástej kapitoly Zjavenia ako odpadlický protestantizmus (falošného proroka).

Miller nedokázal vidieť draka, šelmu a falošného proroka ako tri po sebe nasledujúce kráľovstvá v dvanástej a trinástej kapitole Zjavenia, a preto bol svojou prorockou logikou prinútený predpokladať, že tieto dve kapitoly nepredstavujú po sebe nasledujúce zobrazenie troch mocností, ktoré vedú svet k Armagedonu. Svetlo, ktoré Miller dostal, bolo dokonalým svetlom pre jeho generáciu, a jeho generácia bola týmto svetlom skúšaná.

Svetlo troch spustošujúcich mocností (draka, šelmy a falošného proroka) bolo dané Future for America v „čase konca“ roku 1989. Úsek z Daniela, ktorý bol odpečatený pri rozpade Sovietskeho zväzu na naplnenie Daniela, kapitoly jedenástej, verša štyridsiateho, bol svetlom tretieho anjela, zatiaľ čo Millerovi bolo dané svetlo prvého anjela. Posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela bolo rozpoznaných ako základ a ústredný pilier hnutia Future for America a štyridsiaty verš jedenástej kapitoly Daniela zhŕňa toto svetlo, tak ako verše trinásty a štrnásty ôsmej kapitoly Daniela zhŕňali svetlo, ktoré bolo odpečatené v milleritskom hnutí.

A v čase konca sa s ním stretne kráľ juhu; a kráľ severu sa naňho vrhne ako víchor, s vozmi, s jazdcami a s mnohými loďami; a vtrhne do krajín, zaplaví ich a prejde cez ne. Daniel 11:40.

Verš označuje vojnu, ktorá sa začala v „čase konca“ v roku 1798, medzi kráľom juhu a kráľom severu. Kráľ juhu predstavoval ateistické Francúzsko, ktoré práve v tom roku zasadilo pápežstvu smrteľnú ranu. Pápežstvo je tu predstavené ako kráľ severu. Francúzsko bolo v prorockom zmysle roku 1798 jednou desatinou z desiatich kráľovstiev siedmej kapitoly Daniela. Tých desať kráľovstiev predstavuje pohanský Rím a pohanský Rím predstavuje draka. Pápežstvo (kráľ severu) predstavuje šelmu. Verš označuje, že kráľ severu (pápežstvo), ktorému bola na začiatku verša zasadená smrteľná rana, napokon vykoná odvetu proti kráľovi juhu (kráľovi ateizmu). Keď pápežstvo skutočne vykonalo odvetu, kráľ ateizmu sa presunul z národa Francúzska do konfederácie Sovietskeho zväzu. Francúzsko bolo jedným národom, avšak keď pápežstvo vo verši vykonalo odvetu proti kráľovi juhu, kráľ juhu bol označený ako „krajiny“, tak ako aj bývalý Sovietsky zväz.

Keď kráľ severu (pápežstvo) skutočne podnikol protiútok, priniesol so sebou „vozy“, „jazdcov“ a „mnohé lode“. Vozy a jazdci sú symbolmi vojenskej sily a lode sú symbolmi hospodárskej sily. Mocnosťou, ktorá vytvorila bezbožné spojenectvo s pápežstvom s cieľom priviesť Sovietsky zväz k pádu, boli Spojené štáty, a dve sily Spojených štátov v trinástej kapitole Zjavenia sú označené ako ich schopnosť prinútiť svet prijať znak pápežskej autority silou zbraní a hospodárstva. Ľuďom bude bez tohto znaku zakázané kupovať alebo predávať, a napokon, bez tohto znaku, budú ľudia usmrtení.

Štyridsiaty verš priamo stotožňuje draka (kráľa juhu), šelmu (pápežstvo) a falošného proroka (Spojené štáty). Základný verš pre „čas konca“ v roku 1989 označuje tri pustošiace mocnosti, ktoré vedú svet k Armagedonu, práve tak, ako základné verše milleritského hnutia označili dve

pustošiace mocnosti pohanstva, po ktorých nasledovalo pápežstvo.

Verš sa začína zápasom medzi kráľom juhu a kráľom severu. Na začiatku verša (1798) prevláda kráľ juhu, ale vo verši kráľ severu podniká protiútok a prevládne nad kráľom juhu. Začiatok verša označuje zápas medzi kráľom severu a kráľom juhu a v závere posolstva obsiahnutého v tomto verši je znázornený ten istý zápas medzi severným a južným kráľom, avšak s opačnými výsledkami. Začiatok označil „čas konca“ v roku 1798 a záverečný zápas označuje „čas konca“ v roku 1989. Verš obsahuje vo svojom písomnom svedectve podpis Alfa a Omega, počiatok i koniec.

Skutočné dejiny tohto verša pokračujú aj po rozpade Sovietskeho zväzu v roku 1989 až po nedeľný zákon vo verši štyridsaťjeden. Pri nedeľnom zákone je trojnásobné spojenie moderného Babylonu privedené k uskutočneniu sériou rýchlych udalostí. Verš štyridsať sa teda začína vtedy, keď bola v roku 1798 zasadená smrteľná rana a na neviestku z Týru sa zabudlo. Dejiny znázornené týmto veršom sa úplne končia pri nedeľnom zákone vo verši štyridsaťjeden, kde je smrteľná rana uzdravená a na neviestku z Týru sa spomína. Pečať začiatku a konca je vpísaná nielen do textu nachádzajúceho sa vo verši, ale aj do celých dejín znázornených týmto veršom. Tento verš označuje prorocký rámec, ktorý sa nezakladá iba na pohanstve (drakovi) a pápežstve (šelm), ale označuje usporiadanie troch spustošujúcich mocností, ktoré vedú svet k Armagedonu.

Millerov prorocký rámec ohlásil príchod Božieho vyšetrojúceho súdu a prorocký rámec Future for America ohlasuje príchod Božieho výkonného súdu. V „čase konca“ v roku 1989 sa pri rozpade Sovietskeho zväzu začal trojstupňový proces skúšania a očisťovania, keď bolo odpečatených posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela. Rozdiel v tom, že Miller videl iba pohanstvo a pápežstvo, a nevidel odpadlícky protestantizmus, musí byť pochopený, aby bolo možné správne porozumieť videniu rieky Ulaj, ktoré bolo odpečatené v roku 1798.

V nasledujúcom článku budeme v tejto úvahe pokračovať.

„Nemáme čas strácať. Pred nami sú časy súženia. Svet je rozvírený duchom vojny. Čoskoro sa odohrajú výjavy súženia, o ktorých hovoria proroctvá. Proroctvo v jedenástej kapitole Daniela takmer dosiahlo svoje úplné naplnenie. Mnohé z dejín, ktoré sa odohrali pri naplňaní tohto proroctva, sa zopakujú.

„V tridsiatom verši sa hovorí o moci, o ktorej [citované verše 30 až 36.]“

„Budú sa odohrávať výjavy podobné tým, ktoré sú opísané v týchto slovách.“ Manuscript Releases, číslo 13, 394.